

Fényugár

Evangéliumi hitbresztő és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptuladonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Isten jobbán.

Márk 16: 19.

Jézus Isten jobbán ül odafent az égből. Isten ültette oda. Feltámasztotta a halálból, felvitte a mennybe és jobbára ültette.

Isten ezzel megdicsőítette Jézust. Ha valakit jobbkra ültetünk, ezzel meg tiszteljük őt. Isten megtisztelte a Fiát. Jézusnak itt a földön megvetetésben, gyalázatban, kereszthalálban volt része azért, mert mindenképpen ragaszkodott Atyjához s dicsőítette Őt és mindvégig szerette az övéit. Isten nem hagyta a gyalázatban, hanem dicsőséget szerzett néki. Jobbjára ültette... Aki Krisztust nem tiszteli, de gyalázza, magával az Istennel cselekszi ezt. Hogy az embereknek van bátorságuk ehhez! Hogy mernek szembeszállni Istennel! Honnan van ez? Maguktól. A Sátántól. Isten könyörüljön az ilyen bátrakon és merészeken! Rajtuk is...

Isten kormánypalcát adott Fia kezébe. Szülőföldemen a kocsivezető jobboldalt ül, baljában a gyepőt, jobbában pedig az ostort tartja és úgy irányítja a szekeret. Isten a Fia által teremtett s megváltott világát Óáltala kormányozza is. Az Isten jobbán ülő Krisztus irányítja e világ s benne az emberiség sorsát. Az enyémek is. Fejedelmek és népek lázongása s pártütése hiábalavó: ő megcsüfolja azokat. Azért inkább »csókoljátok a Fiút«... (Zsolt. 2.)

Megnyugszom az Isten jobbán ülő Krisztus vezetésében. Teljesen megnyugszom... Evekkel ezelőtt áldozócsüörtörtök reggelén történt, hogy Isten súlyos betegséget küldött házamba. Rögtön orvosért küldtem a szomszéd faluba, mert teljesen tehetetlenül álltam a súlyos betegséggel szemben. Az idő múlt, az orvos pedig késett. Közben megkondultak a templomtorony harangjai s hívtak templomi szolgálatra. De nem mehettem még. Mikor néhány perccet késtem, a templomban összegyüült gyülekezetem felfigyelt. Mi történt, hogy még nem vagyok a templomban, hiszen percnyi pontossággal szoktam az istentiszteletet megkezdeni? Még mindig nem mehettem, mert súlyos betegemet a piciny gyermekekkel nem hagyhattam egyedül. A hívek most már tudták, hogy a paplakon nagy baj történt. Kijöttek a templomból s ott várták sirva és részvétellel a papjukat. Végre megjött az orvos, megállapította a diagnózist — pillanatokra szinte beleszedültem — azután indultam a templomba, felmentem a szószékre s hirdettem az élő Isten Evangéliomát. *Hogy* hirdettem ebben az órában Isten Igéjét és *ahogyan* akkor azt hirdettem, élő bizonyosága annak, hogy az én Uram Isten jobbán ül és kezében tartja az életemet... Azóta minden esztendő áldozócsüörtörtökje az Isten jobbáról beszél nekem. Az Isten jobbán ülő és engemet kegyelmesen vezérlő Krisztusomról...

Testvér! Akit Isten jobbára ültetett s aki az én életemet a kezében tartja, az *neked is Urad.* Hajts térdet Előtte s könnyű lesz számodra a világ folyása, életed múlása, idő és várakozás, csalódás és búcsúzás, minden, minden... Hajts térdet Az előtt, aki az Isten jobbán ül. Krisztus előtt.

Z. H.

Isten hív.

Golgota keresztjéről elindul a világba Isten hívása. Ezt a hívást a Szentlélek hozza közel az emberi szívekhez, de a természeti ember sehogysen akarja meghallani. Így szól: »Olyan sok hívás hangzik minden oldalról. Hív a kötelesség, a hivatás, a család, a szolgálatom. S végül a magam számára is igényelhetek egy kevés időt. Hív a világ s a szórakozás. A barátaim is várnak rám. S ott a sok nyomor, amely segítségért kiált. Minden oldalról hívás. Mit tegyek Isten hívásával?« Így szól az ember s elzárja a fülét Isten elől... Ember! Ne tégy így! Halld meg Isten szavát. Nísd meg a szívedet, mért ezt a hívást nem szabad figyelmen kívül hagynod.

A bárány eltévedt nyájától. Sziklahasadékba, halálos veszedelembé került. S akkor meghallotta a pásztor kiáltását, a jó Pásztorét, aki kereste az elvesztett... Feléd is hangzik Isten hívása Jézus Krisztusban. Ő a jó Pásztor, aki az elvesztett keresi. Hallgasd meg Őt!

Künn a harcmezőn halálos sérüléssel, elhagyottan fekszik egy katona. Az éj leszáll s olyan nyomorúságos, olyan félelmetes ott egyedül lenni. Nincs aki segítsen rajta? Egyszerre csak meghallja kedves bajtársának a hangját, aki észrevette eltűnését s keresésére indult... Így keres Isten Jézus Krisztusban téged. A legjobb barát hangja ez. Nem viselheti el, hogy bűnben és halálban maradj. Azért jön, hogy könyörüljön rajtad.

A király nagy vacsorát készített. Szétküldte szolgálait, hogy hívják meg a vendégeket... Isten hívása örömmel, dicsőségre, örökéletre való hívás. Ne hallanád meg ezt a hívást? Halld meg!

»Térjetek énhozzám, hogy megtartsatok jólnek minden határai.« Isten hívása azt célozza, hogy atyai szívéhez vonjon téged. Mert a világ is hív, csábít, kísért, hogy magához ragadjon.

Röviddel ezelőtt azt mondta nékem egy fiatalember: »Olyan ideges és nyugtalan vagyok; gyógykezelésre lenne szükségem.« Azt feleltem: »Azért vagy nyugtalan, mert az Atya magához akar vonni és te ellenállsz. Itt nem a gyógykezelés használ, hanem térj Istenhez. Kiálts segítségért Hozzá.«

Isten hív — felelj néki határozott, az örökkévalóságig szóló igennel.

A kiegyensúlyozott keresztyén élethez hozzátartozik a naponkénti elcsendesedés Isten Igéje előtt.

Ha a kérést hála előzi meg, úgy az a legbiztosabb út az Isten kegyelme napjához s az Ő közelébe jutáshoz. — Királyi, papi előjogunk a saját gondjaink és szükségaink helyett másokért imádkozni és felebarátunknak örömmel segítségre lenni.

Gondolatok az imádságról.

Az igaz keresztyén olyan bizonyos imádsága meghallgattatása felől, mint amilyen bizonyosan hisz Istenben és ragaszkodik Hozzá.

★

Röviden imádkozunk, de gyakran és bensőségesen. L. M.

★

Imádkozni annyit jelent: Istennel társalogni, Ővele szoros összeköttetésben állani, Obenne maradni és Hozzá hasonlóvá válni. Léteznek egy rovar, amely fűvel és levéllel táplálkozik s azután ugyanolyan színűvé lesz, mint az a növény. A jegesmedve hó és jég között él s ő maga is hófehér. Az őserdő királytigrise felveszi a környező nád és fű színét. Az az ember, aki imádság által Istennel közösségben él, isteni természet részesévé lesz, mint az angyalok s Isten szentjei. Sundar Singh.

★

Az imádkozó élet lelke a szeretet.

★

Imádkozni csak az tud, aki a mások gyengeségeit, bűneit nem a fejébe gyűjti, hogy egy harmadiknak elmondja, hanem a szívébe zárja, hogy a szentélyben Isten színe elé tegye.

★

Isten beszéde és az imádkozás úgy összetartoznak, mint a tüdőnek a be- és kilégzés.

★

Jézus királyokká tett bennünket. Néünk uralkodnunk kell, de uralkodnunk térdenállva.

★

Dickens Károly, az ismert angol író, idegenben élő fiának könyvcsomagot küldött a következő levél kíséretében: »Új-testamentumot is teszek a könyveid közé, mert ez a legjobb könyv, amit a világ valaha ismert és ismerni fog, és mert ez az, amely a legjobb utasítást adja, miként töltheti be az ember leghűségesebben a feladatát. Amikor testvéreid egymásután elhagyták a szülői házat, ugyanezeket a szavakat intéztem hozzájuk és kértem, hogy ezáltal a könyv által vezettessék magukat, tekintet nélkül emberi magyarázkodásokra és kitalálásokra. Te még jobban meg kell, hogy értsd, ha a keresztyén hit szépségéről beszélnek, Szeretném a szívedbe vétni, hogy soha az igaz útról le ne térj. Ne hagyd el azt az áldott szokást, hogy korán reggel és este csendben imádkozzál Isten előtt. Én soha nem hagytam el s ismerem nagy vigasztalását.«

Hála.

Uram, a szívem háladalba fog.
Megköszönök Neked minden napot,
melyen szereteted érezhetem...
minden parányi fényt az életen,
minden vígaszt sivatag út alatt,
minden mosolygó, meleg sugarat.

Vihart ígérők bár a hónapok,
Te a szívem mindig megbízottad.
S ha ma egy porszem terhet hordozok,
talán Te holnap le is oldozod.
S mint adjak hálát, hogy Te szüntelen,
amerre járok, ott vagy envelem?

Minden kicsiny madárka énekét,
minden bajt, mert Hozzád visz közelébb,
minden egyes nyugalmas percemet,
tovasuhanó minden felleget,
cseppecske boldogságot, örömöt
ujjongó háladalban köszönök!

Minden egyes meleg tekintetet,
minden egyes virághintó kezét,
minden testvérszívet, felémverőt,
közösen hívó, hordozó erőt,
mindezt az üdvöt itt és odafönn:
köszönöm! Mindörökké köszönöm!

Németből *Haisch-Rolf Lujza* után
T. E. d. p. t.

Szeretet az Úrhoz von.

Régi, felejthetetlen élményem van ab-
ból az időből, amikor még csak kezdő,
botorkáló léptekkel indultam meg az Úr
útján. Éreztem, hogy a keskeny úton jár-
ni a legjobb, de még nagy hatással volt
rám a világ.

Egy napon hirtelen megbetegedett az
öcsém. Az orvos eleinte nem ismerte fel
a baj okát, de később vakbélgyulladásra
gyanakodott és sürgette, hogy azonnal
vigyük egyik fővárosi kórházba mű-
tétre. De hová, merre menjünk? Hirtelen
átvillant agyamon a gondolat: ismerek
valakit a bibliaóráról, aki éppen egyik
sebészeti klinikán orvosnő. Oda fogunk
menni. A kocsisnak megmondtam a kli-
nika címét.

A késő délutáni órákban indultunk el. A
lovak egyhangú kocogással lépegettek a
kőburkolaton. Végtelennek tetszett az út.
Öcsém nyugodtan feküdt, a rázás eny-
hítőleg hatott rá, mi meg édesanyámmal
hallgatva ültünk, egymás elől is titkolva
nyugtalanágunkat. Szívünket komoly gon-
dolatok foglalkoztatták: az élet és halál
kérdése. Szeretet, aggodalom, félelem és
hit váltogatták egymást lelkemben. Gyen-
ge hitemmel a még olyan kevésbé ismert
Megváltó felé fordultam, s így imádkoz-
tam hozzá: »Uram, ha most velünk le-
szel, ha megsegítesz s ha megmutatod
gyógyító, megmentő hatalmadat, szerete-
tedet — akkor komolyan, teljes szívemből
a Tied leszek!«

Már leszállt az este s kigyúltak a
lámpák, amikor a fővárosba értünk. Az
emberek hazasiettek munkahelyeikről. Még
jobban reánk nehezedett magányosságunk
érzése. Ebben a nagy városban ki törő-
dik velünk s a mi nagy bajunkkal? Végre
a klinika elé értünk. Kiszálltunk a kocsiból
és bátortalanul tudakozódtunk a kapusnál.
Ugyanakkor jött lefelé a lépcsőn egy ked-
vesarcú, melegt tekintetű fiatal leány. Ka-
bátban, orvosi táskával a kezében haza-
felé igyekezett. Bibliaórárs ismerősöm volt.

Reménykedve, örömmel szólítottam meg
s ő azonnal szívére vette ügyünket. Az-
után szemlátomást érezhettük, hogy az
Úr velünk van s kezdtől fogva Ő irá-
nyította útunkat. Kedves gyermekét küld-
te segítségünkre, aki a legnagyobb oda-
adással mindent elintézett. Örömmel
mondta, hogy maga a tanár úr fogja
végezni a műtétet és pedig mindjárt. Le-
ültetett s miközben bent, a beteg körül
segített, arra is talált időt, hogy egy-egy
pillanatra hozzánk nézzen és szerető, bá-
torító szavaival hitet, reménységet öntsön
szíveinkbe. A pálmadíszes, tiszta, ragyogó
klinika hidegségét ez a szeretet tette el-
viselhetővé... Miközben erre az élményre
visszagondolok, ma is hála tölti be a
szívemet ezért a tettekben megnyilvánuló,
keresztyéni és testvéri szeretetért.

Csendesen, imádkozva vártuk a műtét
végét. Az Úr kegyelmes volt s meggyó-
gyította szeretett öcsémet, engemet pe-
dig ezáltal az eset által közelebb vont
magához, mélyebbre juttatott az Ő meg-
ismerésében és drága tapasztalatokkal tett
gazdagabbá.

»Aldjad én lelkem az Urat és el ne
feledkezzél semmi jótéteményéről!«

B. A. d. t.

Kis fiú feküdt betegágyon. Hosszú idő
óta nagy fájdalmai voltak. Végre meg-
könnyebbedett s az olyan régen nélkülöz-
ött álom jótékonyan elringatta. Egy-
szerre csak felriadt s szólt édesanyjá-
nak. »Ismét nemjől érzed magadat?«
— kérdezte ijedten az édesanyja. »Jól va-
gyok, édesanyám, de jöjj csak kicsit ide!«
S azután a fülébe súgta: »Anyácskám,
arra gondolok, hogy amikor olyan nagy
fájdalmaim voltak, mindig zaklattuk a jó
Istent, hogy segítsen rajtam. Nem gon-
dolod, hogy jó volna most tudtára adni,
hogy már jobban vagyok s megköszönni,
hogy segített?«...

Útmutató a Szentírás olvasásához.

*Május 1. I. Móz. 44:14—34. Ján. 16:
1—15.* Jézus utódja a világban a Szent-
lélek, aki e világ előtt nyilvánvalóvá teszi:
bűn nem hinni Jézusban; megigazulás a
megdicsőült Krisztusban van; a Sátán ha-
talma megtört. A krisztushívőket mindig
mélyebbre viszi az ismeretben s a hitélet-

ben. Világnak és hívőknek szükségük van a Szentlélekre!

Május 2. Mk 16:14–20. Csel. 1:1–11. Lk. 24:50–53. Kol. 3:1–4. Ján. 16:16–24. A krisztushívők igazi szomorúsága: nem látni az Urat. Sehol és semmiben. Mint-ha halott volna. E szomorúság ideje ne-héz vajúdás ideje. Míg tart, fogódzunk az Úr ígérétebe: csak egy kevés idő, az-után más következnek: nagy és teljes öröm. Akit ez betölt, megelégtül, úgyhogy már kérdezni sem kíván semmit. II. Kor. 4: 17–18.

Május 3. I. Móz. 45:1–15. Ján. 16: 25–33. Aki hisz a Krisztusban és szereti Őt, az megtapasztalja az Isten szeretetét: imái meghallgattatnak, hiszen az Úr gondolatai szerint kér; soha nincsen egyedül, mert vele van az Úr; az élet nyomorú-ságaiban is békessége van, hiszen ő Azé, aki e világ Ura. Uram, hitet adj!

Május 4. Zs. 42. Ján. 17:1–8. Krisztus-nak hatalma van mindenki felett. Az Atyá-tól kapta e hatalmat arra, hogy örök-életet szerezzen mindenkinek. Az örök-élet az Atyával és a Fiúval való közös-ség. Ezt akarja nekünk megszerezni. Ez-ért szólaltatja meg Igejét. Legyen ez ha-talom felettünk (Róm. 1:16).

Május 5. Ján. 15:26–16:4. I. Pét. 4: 8–11. Ján. 7:33–39. Ef. 1:15–23. Ján. 17:9–19. Jézus önmagáért könyörgött: dicsőítse meg az Atya. S tanítványaiért könyörgött: e világ gyűlölete közepette tartsa meg őket, szorítsa szívéhez, hogy Benne egységre jussanak, s szentelje meg őket Igejével, hogy küldetésüket teljesít-hessék. Hűséges közbenjárónk van Jézus-ban. I. Tim. 2:5–6.

Május 6. Zs. 122. Ján. 17:20–26. Jézus minden idők tanítványaiért, azok meg-dicsőíttetéséért és egységéért könyörög. Ezen egység mintaképe az Atya és Fiú egysége: az Atya parancsol s a Fiú en-gedelmeskedik, viszont a Fiú kér s az Atya enged kérésének. A krisztushívők egysége bizonyossága Krisztus megváltói küldetésének és forrása e világ feletti győzelmeiknek. Adj a Úr, hogy krisztushitben egyek lehessünk!

Május 7. I. Móz. 45:16–28. I. Kor. 1: 1–9. Az Úr kegyeléből elhívta, kiemelte a világból, így »szentekké« tette a gyű-lekezet tagjait. Egyben kegyelmi ajándé-kokban részesítette. Ezért hála illeti Őt. Ez a gyülekezet a maga »szentsége« mel-lett is tudatában van tökéletlenségének. Tökéletességét a visszajövő Úrtól várja. Joggal, mert hű Ura van.

Május 8. I. Móz. 46:1–7, 28–34. I. Kor. 1:10–17. Krisztus gyülekezete Krisztus-sal való közösség (v. 9). A keresztyén-ségben mutatkozó szakadások, pártos-kodások e közösség körüli bajok jelei. A gyülekezet igazi egysége a megfeszített és feltámadt Krisztusban bírja alapját s forrását. Azért ez a Krisztus álljon a

keresztyének hitének s életének közép-pontjában!

Május 9. I. Móz. 47:1–12. I. Kor. 1: 18–25. Emberi értelem és bölcsesség nem képes Isten megismerésére s az üdvösség megszerzésére. Isten kegyelme mégis üd-vözíteni akar, ezért adta a golgotai Ke-resztet. Akik ebben hisznek, üdvözülnek, akik botránkoznak, elvesznek. A Kereszt, akárminek lássák, Isten ereje, ha mind-járt az erőtlenség s »bolondok« kedvéért erőtlenség és »bolondság« leple alatt is.

Május 10. I. Móz. 50:15–22. I. Kor. 1:26–31. Emberi bölcsességre, nemességre, hatalomra támaszkodás akadályoz az Isten országába bemenetelben. Krisztus visz Is-ten országába, mert ő tesz Isten szerint bölcsé, igazzá, szentté. Isten félreállítja s megszégyeníti azokat, akik nem Krisztus-ra támaszkodnak. Áldott, aki »Isten bolondja«!

Május 11. Ezék. 36:22–28. I. Kor. 2: 1–5. Krisztus igehirdetője ne akarjon szó-nok, bölcselkedő, színész, hatásvadászó lenni, hanem a Megfeszítetttről tegyen a Szentlélek erejével bizonyosságot. Így jut-nak hallgatói a Krisztusban való hitre.

Május 12. Ján. 14:23–31. Csel. 2:1–13. Ján. 14:15–21. Ef. 2:19–22. I. Kor. 2: 6–16. Emberi értelem nem, csak a Szent-lélek ismeri, ismerteti s érteti meg ve-lünk Isten titkait s a Krisztusban nyújtott ajándékait. S a Szentlélek munkál hitet, mely ezeket el is fogadja. Egyben a dol-gok helyes megítélésére s helyes ál-lásfoglalásra is elsegít. Szentlelket ké-rünk, Uram!

Május 13. Ján. 3:16–21. Csel. 10:42–48a. Ján. 15:9–16. Ef. 4:11–16. I. Kor. 3:1–9. A krisztushívőknek is nagy szükségük van a Szentlélekre, hogy teljesebb világosság-ra s igazibb krisztushitre vezérleje őket, mely hit nem az Úr eszközeihez, munka-társaihoz, akik által lettek hívők, költi őket, hanem magához az Úrhoz, akiben hisznek.

Május 14. Jób 1. I. Kor. 3:10–15. Isten munkatársainak a munkája különféle, ösz-szefügg egymással, kiegészíti egymást s egyformán fontos, úgyhogy egyik munká-csát sem lehet túl- vagy alábecsülni. Csak az egyetlen fundamentumra, a Krisztus-ra építsenek az építők és pedig úgy, hogy amit építenek, megfelelően a fun-damentom lényegének, különben ítélet alá kerül az.

Május 15. Jób 2. I. Kor. 3:16–23. Krisztus gyülekezete Isten temploma. A Szent-lélek lakozik benne. Aki Isten gyülekezetét tévelygő tanítással, szektáskodással, pár-toskodással megrontja, az elveszti üdvös-ségét. Krisztus az Úr, Őt szolgálja s neki vesse alá magát a gyülekezet mindenkép-pen. Aki az Uré, az maga is úr, mert szabad ember. »Tégy foglyoddá, Uram...«

Z. H.